

บทที่ 5

เกษตรกรรมสมัยอาณานิคม

เค้าโครงเรื่อง

1. ลักษณะทั่วไปของเกษตรกรรมสมัยอาณานิคม
2. ระบบการถือครองที่ดินและเกษตรกรรมสมัยอาณานิคม
 - 2.1 อาณานิคมนิวอิงแลนด์
 - 2.2 อาณานิคมภาคกลาง
 - 2.3 อาณานิคมภาคใต้

สาระสำคัญ

1. ลักษณะทั่วไปของเกษตรกรรมสมัยอาณานิคม การเกษตรกรรมเพื่อเลี้ยงตนเองและเพื่อการค้า
2. ระบบการถือครองที่ดินและเกษตรกรรมสมัยอาณานิคมนิวอิงแลนด์ ภาคกลางและภาคใต้

จุดประสงค์การเรียนรู้

หลังจากศึกษาบทนี้แล้ว ผู้ศึกษาสามารถ

1. อธิบายและเข้าใจลักษณะทั่วไปของเกษตรกรรมสมัยอาณานิคม ความรู้ที่ได้รับจากยุโรปและชาวพื้นเมืองอินเดียนแดงได้
2. อธิบายและเข้าใจระบบการถือครองที่ดินและเกษตรกรรมสมัยอาณานิคมของนิวอิงแลนด์ ภาคกลาง และภาคใต้ได้

ความนำ

พวกตั้งถิ่นฐานชาวยุโรปพวกแรกที่เดินทางมายังโลกใหม่ในคริสต์ศตวรรษที่ 17 ได้พบดินแดนกว้างใหญ่ที่เป็นป่าที่มีผู้คนอาศัยอยู่เบาบาง พวกที่เดินทางมายังโลกใหม่นี้ ส่วนหนึ่งเป็นกสิกรที่ต้องการแสวงหาโอกาสที่จะมีที่ดินเป็นของตนเอง สำหรับชาวไร่ชาวนาธรรมดา ๆ ทั่วไปแล้วไม่มีโอกาสที่จะเป็นเจ้าของที่ดินในประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของตนในทวีปยุโรปได้ แต่โอกาสเช่นนี้เปิดเต็มที่ให้แก่ชาวไร่ชาวนาในดินแดนโลกใหม่ทวีปอเมริกา

1. ลักษณะทั่วไปของเกษตรกรรมสมัยอาณานิคม

ลักษณะเศรษฐกิจของอาณานิคมอเมริกาในระหว่าง ค.ศ. 1607-1781 โดยทั่วไป ๆ จะเน้นทางด้านเกษตรกรรมเป็นสำคัญ ถึงแม้ว่าจะมีการประมงจับปลาและร้านค้าวัสดุอุปกรณ์ทางเรือด้วยเช่นกัน แต่ก็ด้อยคุณค่ากว่าผลิตผลเกษตรกรรมที่ส่งเป็นสินค้าออก ลักษณะเกษตรกรรมอเมริกาตลอดสมัยอาณานิคมเป็นแบบเศรษฐกิจที่ต้องพึ่งตนเอง (self-sufficiency) แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าชาวนาจะต้องปลูกหรือทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเลี้ยงตนเองในการดำรงชีวิต ดังจะเห็นว่าแม้แต่ผู้บุกเบิกชายแดนเริ่มแรกยังได้นำสิ่งต่าง ๆ สำหรับใช้ในบ้านเรือนติดตัวมา เช่น หม้อ กะทะ น้ำตาล เกลือ และกระสุนปืน เป็นต้น บุคคลเหล่านี้จะค้าขายหรือแลกเปลี่ยนสินค้าที่ตนมีอยู่ เช่น เขาสัตว์ ขนสัตว์ หนังสัตว์ น้ำผึ้ง ผลิตผลจากปศุสัตว์ และป่าไม้ เป็นต้น ในขณะที่ชาวนาผู้เป็นพ่อค้าและชาวไร่ขนาดใหญ่ ได้ผลิตสินค้าและพืชผลส่วนใหญ่เพื่อจำหน่ายแต่ก็ยังคงปลูกพืชอาหารและสิ่งอื่น ๆ เพื่ออุปโภคภายในครัวเรือน ชาวนาส่วนใหญ่ในสมัยอาณานิคมอาจจะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มผู้ผลิตเพื่อเลี้ยงตนเอง (The Extreme of Self-Sufficiency)

2. กลุ่มผู้ผลิตพืชผลเฉพาะอย่างเพื่อการค้า (Specialized Commercialism)

แต่กลุ่มผู้ผลิตเพื่อเลี้ยงตนเองมีมากกว่า อย่างน้อยที่สุดก็ในเรื่องการผลิตเพื่อใช้เฉพาะในครัวเรือนของตน สภาพการณ์ของชาวนาในคริสต์ศตวรรษที่ 17 เป็นดังนี้คือ

ชาวนาผู้เป็นสามีจะหว่าน ไถ และเก็บเกี่ยวพืชผลในไร่นา...

ประเทศนี้เป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์และมั่งคั่ง ด้านการผลิต...

มีพืชผลทุกชนิดทุกอย่างที่ชาวนาปลูกจะได้รับผลตอบแทน

อย่างมาก ชาวนาเหล่านี้เป็นกำลังสำคัญของแหล่งผลิตอาหารเนื้อ และอาหาร เครื่องดื่มที่สำคัญ... ภรรยาและลูกสาวจะทำการปั่นด้าย ทอผ้าภายในบ้าน ด้วยเหตุนี้ชาวนาอเมริกันรู้สึกขอบคุณพระเจ้าต่อการช่วยเหลือให้ชาวนามีอาหารอุดมสมบูรณ์เป็นประจำทุกวัน¹

คุณลักษณะอีกประการหนึ่งของการเกษตรกรรมสมัยอาณานิคมคือ ความอุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติ ปัจจัยสำคัญ 3 ประการ สำหรับผลิตผลทางเกษตรกรรมคือ ที่ดิน แรงงาน และทุน ในอาณานิคมมีที่ดินจำนวนมากมหาศาล แต่แรงงานและทุนเป็นสิ่งที่หายากและราคาแพง ด้วยเหตุนี้ปัจจัยที่ดินมีจำนวนมากเพียงอย่างเดียวจึงถูกใช้อย่างฟุ่มเฟือยและสิ้นเปลืองมาก กล่าวคือ เมื่อดินใช้แล้ว (ถูกกัดเซาะ) หมุดความอุดมสมบูรณ์ ชาวนา ก็ไม่ได้ปรับปรุงที่ดินนั้นให้ความอุดมสมบูรณ์ใหม่ แต่กลับหาซื้อที่ดินแห่งอื่นเพื่อทำการเพาะปลูกใหม่ เนื่องจากที่ดินมีราคาถูกและมีจำนวนมาก ในคริสต์ศตวรรษที่ 18 มีการอภิปรายถึงวิธีการปรับปรุงดินให้ดีขึ้นแต่ประสบผลสำเร็จน้อย ชาวเยอรมันในอาณานิคมเพนซิลวาเนียเป็นนักสงวนรักษาดินได้ดีที่สุด

คุณลักษณะประการต่อมาของการทำงานส่วนใหญ่ในไร่ นาอาณานิคม สำเร็จด้วยการใช้มือและวัสดุเครื่องใช้อย่างหยาบ ๆ เช่น จอบ เสียม ขวาน เลื่อย ชะแลง เป็นต้น เกวียนที่มี 2 ล้อ ใช้บ้างบางแห่ง แต่ต่อมาใน ค.ศ.1767 ไร่ นาขนาดใหญ่ในอาณานิคมเวอร์จิเนียได้มีเกวียน 4 ล้อใช้ การทำงานในไร่ นาสมัยอาณานิคมเป็นงานหนักและยากมาก สมาชิกภายในครอบครัวจะช่วยกันทำงาน บางครั้งชาวนาหลาย ๆ คนจะร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตลอดสมัยอาณานิคม ชาวนาจะค่อย ๆ เคลื่อนย้ายไปทำการเกษตรกรรมภาคตะวันตกมากขึ้น อันเนื่องมาจากเหตุผลหลายประการ เช่น ประชาชนเพิ่มมากขึ้น ก็ย่อมต้องการที่ดินมากขึ้นเช่นกัน วิธีการทำเกษตรกรรมเพื่อการค้าก็ย่อมต้องการที่ดินใหม่ที่อุดมสมบูรณ์ ตลอดจนการเก็งกำไรในที่ดินภาคตะวันตก เช่นใน ค.ศ. 1730 ชาวนาเยอรมันและชาวสก็อต-ไอริช เริ่มบุกเบิกตะวันตกและมุ่งสู่ภาคใต้ ได้

¹ Gilbert C. Fitt and Jim E.Reese, An **Economic** History of The United States (Boston : Houghton Mifflin Company, 1955) . p. 33.

ครอบครองที่ดินอุดมสมบูรณ์บริเวณหุบเขาเซนาโนโด ก่อนที่จะเกิดสงครามเพื่อประกาศอิสรภาพ นักบุกเบิกได้อพยพข้ามเทือกเขาแอปพาเลเชียนไปตั้งถิ่นฐานยังเมืองเคนทักกี

เศรษฐกิจภาคใต้ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับที่ดินขนาดใหญ่ แรงงานทาส และการขนส่งพืชหลัก เช่น ยาสูบ ข้าว และครามออกนอกประเทศ ระบบไร่ขนาดใหญ่เป็นเครื่องกำหนดเศรษฐกิจของภาคใต้ และชาวไร่ชาวนาขนาดใหญ่เหล่านี้มีอิทธิพลต่อรัฐบาล แต่ส่วนใหญ่ภาคใต้จะมีชาวไร่ชาวนาขนาดเล็กเช่นกันประมาณ 9 ใน 10 ส่วนของผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินภาคใต้จะเป็นผู้มั่งคั่งขนาดย่อม ส่วนเศรษฐกิจเกษตรกรรมภาคเหนือทำกันที่ดินจำกัด ใช้แรงงานอิสระ ปลูกพืชจำพวกอาหารสำหรับตลาดภายในประเทศเป็นส่วนใหญ่

สภาพเศรษฐกิจอาณานิคมถือระบบเสรีนิยม (Laissez Faire) ซึ่งเป็นระบบที่ใช้กันทั่วไป ในคริสต์ศตวรรษที่ 17 และ 18 ผลผลิตจากอเมริกาก็มีส่วนส่งเสริมตลาดในยุโรป แต่ระบบภาษีศุลกากรกำหนดข้อห้ามสินค้าเกษตรกรรมบางชนิดไม่ให้จำหน่าย กล่าวคือกฎหมายกำหนดว่า น้ำตาล ยาสูบ ฝ้าย ขนสัตว์ คราม จะต้องจำหน่ายให้แก่เฉพาะประเทศอังกฤษ วิธีการนี้เท่ากับว่าการค้าของอาณานิคมผูกขาดเฉพาะตลาดในอังกฤษ ในขณะที่เดียวกันกฎหมายรัฐบาลอังกฤษและอาณานิคมส่งเสริมให้มีการผลิตยาสูบ ป่าน และคราม เพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นการพัฒนาเกษตรกรรมอาณานิคม

ลักษณะเกษตรกรรมอาณานิคมแยกอยู่โดดเดี่ยว เพราะความไม่สะดวกทางด้านคมนาคมขนส่ง ชาวนาที่มีไร่ขนาดเล็กมีเงินทุนหมุนเวียนน้อย แต่ต้องเสียภาษีและมีค่าใช้จ่ายต่าง ๆ สูง มีการจำนองที่ดิน ดังนั้น ชาวนาขนาดเล็กตามชายแดนจะต้องเพิ่มการผลิตขึ้น เพื่อให้มีผลผลิตส่วนเกินเพียงพอที่จะนำไปจำหน่ายในตลาดได้ ในขณะที่เจ้าของไร่ขนาดใหญ่ภาคใต้จะปลูกพืชหลักเป็นสินค้าออกสำคัญ

ความรู้ทางเกษตรกรรมจากยุโรป

ชาวไร่ชาวนาอเมริกันได้รับความรู้และเทคนิควิธีการเกษตรกรรมมาจากยุโรปในคริสต์ศตวรรษที่ 17 เกษตรกรรมยุโรปเป็นแบบดั้งเดิม เครื่องมือเครื่องใช้มีจำนวนน้อย และมีลักษณะหยาบ ๆ เช่น จอบ เสียม ไถ คราด ที่ทำงานง่าย ๆ จากวัฒนธรรมชาติ ถ้าชาวนาผู้ใดมีเกวียนแสดงถึงฐานะมั่งคั่ง ความรู้เรื่องการผสมพันธุ์สัตว์จำพวกวัว ควาย และแกะมีจำนวนน้อย ดังนั้นการเอาใจใส่ดูแลรักษาสัตว์เหล่านี้จึงมีไม่มากนักและไม่ถูกวิธีการ จึงทำให้สัตว์มีขนาดเล็กและไม่สมบูรณ์ การใช้ที่ดินยังคงเป็นแบบดั้งเดิม ชาวนา

ที่มีความก้าวหน้าบางกลุ่มอาจจะนำวิธีการปลูกพืชหมุนเวียนหรือใช้การปลูกพืชระบบ
ไถนาสองหรือสามแปลงเพื่อบำรุงรักษาดินให้อุดมสมบูรณ์จนกระทั่งถึงคริสต์ศตวรรษที่
18 ความก้าวหน้าทางเกษตรกรรมในยุโรปได้เกิดขึ้นเมื่อ เจโทร ทัล (Jethro Tull) และ
ชาร์ลส์ ทาวน์สเซนท์ (Charles Townshend) แนะนำวิธีการปรับปรุงดินให้ดีด้วยการ
ปลูกพืชคลุมดิน โรเบิร์ต แบคเวล (Robert Backwell) ประสบผลสำเร็จในการผสมพันธุ์
สัตว์ให้มีลูกตก เป็นต้น ชาวอเมริกาได้รับทราบและนำความรู้เกษตรกรรมที่เกิดขึ้นใน
ยุโรปมาปรับปรุงใช้ในอเมริกาช้ามาก เนื่องจากอเมริกามีดินที่อุดมสมบูรณ์และมีที่ดิน
มหาศาล จึงไม่จำเป็นต้องเอาวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาใช้ ต่อมาชาวอเมริกันค้นพบ
ว่า เมล็ดพืชผักและผลไม้ของยุโรปภาคตะวันตกเฉียงเหนือเหมาะสมกับดินและภูมิอากาศ
อเมริกาเช่นเดียวกับสัตว์ในไร่นาหลายชนิด ในขณะที่ชาวอเมริกันทำการทดลองปลูกพืช
จากแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไม่ประสบผลสำเร็จ

ความรู้ทางเกษตรกรรมจากชาวพื้นเมืองอินเดียนแดง

ชาวอาณานิคมยังได้รับความรู้ทางเกษตรกรรมจากชาวพื้นเมืองอินเดียนแดง ซึ่ง
ทำการเกษตรเป็นอาชีพหลักนอกเหนือจากการล่าสัตว์และจับปลา คาร์เทียร์และ
ชองเปลน (Cartier and Champlain) นักสำรวจทวีปอเมริกาชาวฝรั่งเศสรุ่นแรกกล่าวว่า
ได้เห็นทุ่งหญ้าข้าวโพดบนฝั่งแม่น้ำเซนต์ลอเรนส์ แม่น้ำเดอ โซโต แม่น้ำมิสซิสซิปปี
และแม่น้ำโคโลราโด สูดสายตาดังแต่ภาคเหนือจนถึงภาคใต้ มีชาวพื้นเมืองอินเดียนแดง
หลายเผ่าและอาศัยอยู่ตามส่วนต่าง ๆ ของอเมริกา พวกอินเดียนแดงทางภาคตะวันตก-
เฉียงเหนือเป็นผู้ที่ทำการชลประทานเพื่อเพาะปลูกและตั้งบ้านเรือนอยู่อย่างถาวร ทำ
การล่าสัตว์เล็กน้อย ส่วนพวกอินเดียนแดงแถบชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกจากเมนถึง
ฟลอริดา ที่ชาวอังกฤษได้ติดต่อในระยะแรก ๆ เป็นชาวนาและนักล่าสัตว์ด้วย พวก
อินเดียนแดงเป็นเกษตรกรที่ดี ดำรงชีวิตอยู่ด้วยการเพาะปลูกทำไร่นามากกว่าการตกปลา
หรือล่าสัตว์ พวกเชอโรคี (Cherokee Indians) ในคาโรไลนาและจอร์เจียเป็นชาวนาที่ดี
ที่สุด พวกอีโรควอยส์ (Iroquois) ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือก็เป็นชาวนาที่ดีเช่นกัน

เทคนิควิธีการเตรียมดินสำหรับเพาะปลูก พวกอินเดียนแดงจะตัดโค่นต้นไม้
ถางป่าเพื่อให้ต้นไม้เหล่านี้ตายแล้วเผาไม้ ไถกลบเศษไม้ที่เผาไหม้เหล่านี้ลงในดิน แล้ว
ขุดหลุมตื้น ๆ ประมาณ 5-6 ฟุต ใส่เมล็ดพืชลงไปหลุมแล้วกลบดิน เครื่องมือที่ใช้ใน
การเกษตรกรรมของพวกอินเดียนแดงเป็นเครื่องมือหยาบ ๆ ที่ทำจากไม้ หิน เขาสัตว์

กระดูกสัตว์ และเปลือกหอย งานเหล่านี้ส่วนใหญ่ทำโดยพวกคนชราและเด็ก ส่วนงานในไร่กลางแจ้งส่วนใหญ่ใช้แรงงานผู้หญิง ที่ช่องแพลน (Champlain) นักสำรวจชาวฝรั่งเศส กล่าวถึงผู้หญิงอินเดียแดงเป็นเสมือน “ล่ออินเดียแดง” (The Indian's mule) ที่ต้องทำงานหนักกลางแจ้ง ในขณะที่ผู้ชายจะล่าสัตว์ ตกปลา หรือไปตีกสงคราม ก่อนที่ชาวผิวขาวจะเดินทางมายังโลกใหม่ พวกอินเดียแดงยังไม่รู้จักเลี้ยงสัตว์ภายในบ้าน ยกเว้นสัตว์ประเภทเดียวคือ สุนัข นั่นก็หมายความว่า พวกอินเดียแดงไม่ได้ใช้แรงงานสัตว์ประเภทใดเลยเป็นเครื่องมือช่วยในการเพาะปลูก อาหารหลักของพวกอินเดียแดงคือ ข้าวโพด ซึ่งปรุงเป็นอาหารได้หลายรูปแบบต่างกัน รวมทั้งตากแห้งเก็บไว้บริโภคได้นาน ข้าวโพดเป็นพืชสำคัญในสมัยเริ่มแรกที่ทำให้ผู้ตั้งถิ่นฐานชาวยุโรปไม่อดตาย พืชหลักนอกจากข้าวโพดแล้วยังมีพืชพันธุ์ธัญญาหารอื่น ๆ ที่สำคัญได้แก่ ยาสูบ เป็นพืชพื้นเมืองอเมริกันซึ่งพวกอินเดียแดงปลูกเป็นทุ่งกว้างใหญ่ในทวีปอเมริกาเหนือ ยาสูบไม่ได้ใช้ประโยชน์เฉพาะใช้สูบเพื่อความเพลิดเพลินเท่านั้น แต่ใช้ในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาและประเพณีต่าง ๆ ด้วย กล่าวโดยทั่วไปแล้วข้าวโพดและยาสูบ เป็นพืชหลักสำคัญที่สุดที่ชาวอินเดียแดงได้มอบให้แก่การเกษตรกรรมของชาวอเมริกัน

กิจกรรมการเรียนรู้ 1

ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเรื่องของนักคิด นักวิชาการ และความรู้ทางเกษตรกรรมที่มีส่วนสนับสนุนส่งเสริมการเพาะปลูกและการเลี้ยงสัตว์ในสมัยอาณานิคมให้ได้ผลดีมาก

2. ระบบการถือครองที่ดิน (Land System) และเกษตรกรรมสมัยอาณานิคม

ในสมัยเริ่มแรกตั้งอาณานิคม มีการมอบมรดกให้แก่เฉพาะบุตรชายคนโตเท่านั้นที่ได้ครอบครองทรัพย์สินทั้งหมดของตระกูลรวมถึงที่ดินด้วย นับว่าเป็นการถือครองที่ดินขนาดใหญ่มาก แต่ต่อมากการมอบมรดกให้แก่บุตรชายคนโตถูกยกเลิกไปในสมัยการปฏิวัติอเมริกาเพื่อเอกราช

นโยบายถือครองที่ดินในอาณานิคมอเมริกา มีความสำคัญต่อการพัฒนาเกษตรกรรมในสหรัฐอเมริกา ที่ดินจำนวนมาก ดินดีราคาถูก ที่ดินว่างเปล่า ทำให้ประชาชนมีโอกาสเป็นเจ้าของที่ดินโดยตรง จะทำไร่นาในที่ดินตนเองขนาดเล็กใหญ่

แตกต่างกัน ชาวอาณานิคมประกอบอาชีพเกษตรกรรมโดยได้รับความรู้มาจากยุโรปและชาวพื้นเมืองอินเดียนแดง

2.1 อาณานิคมนิวอิงแลนด์

ในสมัยแรก ๆ ของการตั้งถิ่นฐานและการถือครองที่ดินในนิวอิงแลนด์ จะเป็นเรื่องของกลุ่มชนที่หลาย ๆ ครอบครัวร่วมกันสร้างหมู่บ้านและร่วมกันใช้ประโยชน์ที่ดิน เช่น ค.ศ. 1640 ที่เมืองฮาร์ทฟอร์ด (Hartford) อาณานิคมคอนเนคติกัต (Connecticut) มีผู้ตั้งถิ่นฐานจำนวน 121 คน ได้รับที่ดิน 3,311 เอเคอร์โดยเฉลี่ย การถือครองที่ดินแปลงเล็ก 27 เอเคอร์ และที่ดินแปลงใหญ่ที่สุดคือ 160 เอเคอร์ โดยทั่วไปแล้วการถือครองที่ดินในอาณานิคมนิวอิงแลนด์มีขนาดเล็กมากเมื่อเทียบกับอาณานิคมภาคกลางและภาคใต้ เนื่องจากที่ดินและภูมิอากาศหนาวเย็นไม่เหมาะแก่การเพาะปลูกหรือการค้าเพื่อเก็งกำไร ตั้งแต่เริ่มต้นสมัยอาณานิคมจนถึง ค.ศ. 1725 สิ่งสำคัญมากกว่าต่อพวกตั้งถิ่นฐานในอาณานิคมนิวอิงแลนด์คือ การไม่ต้องเสียภาษีที่ดิน ชาวเมืองจะได้รับที่ดินตามวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยชน์ ซึ่งจะมีบุคคลประเภทต่าง ๆ หลายกลุ่ม เช่น ชาวไร่ชาวนา ช่างเหมืองแร่ นักเทศน์ พ่อค้า และอื่น ๆ การตั้งถิ่นฐานแบบรวมกลุ่มนี้มีประโยชน์และมีวัตถุประสงค์เพื่อต่อสู้ป้องกันภัยจากพวกอินเดียนแดง และที่ดินส่วนหนึ่งได้จัดสรรเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมทางสังคม เช่น การสร้างโรงเรียนและโบสถ์ เป็นต้น

ภาคนิวอิงแลนด์ไม่ได้เป็นเขตของการเกษตรกรรม เนื่องจากลักษณะภูมิประเทศเป็นบริเวณแคบเต็มไปด้วยหินและภูมิอากาศไม่เอื้ออำนวยที่จะเพาะปลูกพืชได้เป็นจำนวนมาก อาชีพส่วนใหญ่ของชาวนิวอิงแลนด์ ได้แก่ การจับปลา การต่อเรือ และการอุตสาหกรรม แต่อย่างไรก็ตามประวัติศาสตร์เกษตรกรรมของนิวอิงแลนด์มีความสำคัญต่อการตั้งถิ่นฐานที่ประชากรส่วนใหญ่ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยไร่นา ชาวนิวอิงแลนด์ปลูกข้าวโพด พักทอง สควอช และถั่ว ตามที่ได้เรียนรู้จากพวกอินเดียนแดง นอกจากนี้ยังได้ปลูกพืชผลต่าง ๆ ที่นำเมล็ดพันธุ์ติดตัวมาจากยุโรป เช่น แครอท หัวผักกาด ข้าวไรน์ ข้าวบาเลย์ ข้าวโอ๊ต และผลไม้ป่าเช่น พลัม เชอร์รี่ แบล็คเบอร์รี่ และแอปเปิ้ล

เอ็ดเวิร์ด จอห์นสัน (Edward Johnson) กล่าวว่า “ผู้ตั้งถิ่นฐานเริ่มปลูกแอปเปิ้ล แพร์ และ มะตูม แทนพืชพื้นเมืองดั้งเดิมคือ พักทอง”¹

เนื่องจากพวกอินเดียนแดงมีสัตว์เลี้ยงประเภทเดียวคือ สุนัข ดังนั้นผู้ตั้งถิ่นฐานได้นำสัตว์อื่น ๆ เข้ามาเลี้ยงในอาณานิคมอเมริกา เช่น วัว ควาย หมู ม้า และแกะ เป็นต้น แต่เนื่องจากไม่ได้เรียนรู้อาณาต่าง ๆ ทำให้สัตว์เหล่านี้ไม่ได้รับการดูแลที่ดีและถูกใช้ทำงานอย่างหนัก ผู้สังเกตการณ์ระยะแรกตั้งข้อสังเกตว่า ไม่มีที่ใดที่สัตว์ได้รับการเลี้ยงดูเร็วกว่าที่นิวอิงแลนด์ ชาวนานิวอิงแลนด์เลี้ยงตัวเองได้เพียงพอจากพืชผลในไร่ นา และสัตว์เลี้ยง เสื้อผ้าทำจากป่านและขนสัตว์ด้วยแรงงานของผู้หญิง มีการนำอาหารจำพวกน้ำผึ้งและของหวานจากพืชประเภทให้ความหวาน มีการทำเหล้าวิสกี้สำหรับดื่ม ชาวนาที่ผลิตผลได้จำนวนมากก็จะส่งไปขายยังตลาดในหมู่เกาะเวสต์อินดีส สินค้าออกที่ทำเงินให้แก่นิวอิงแลนด์ส่วนใหญ่จะเป็นผลิตผลจากทะเลมากกว่าพื้นดิน

ชาวนิวอิงแลนด์จะอยู่อาศัยรวมกันเป็นหมู่บ้านหรือเมือง ซึ่งประกอบด้วย โบสถ์ บ้านของมิชชันนารี สุสาน โรงเรียน ตลาด และบ้านเรือนของประชาชนทั่วไป บริเวณรอบนอกหมู่บ้านจะเป็นบริเวณทุ่งนากว้างใหญ่สำหรับเพาะปลูกพืชและผลไม้ มีลักษณะเป็นแนวยาวแบ่งสรรกันในแต่ละครอบครัวอย่างยุติธรรม มีการจัดระบบคล้ายกับยุโรปคือ ถึงแม้ว่าชาวนาแต่ละคนจะมีที่ดินเป็นของตนเอง แต่บริเวณที่ทำการเพาะปลูกจะเป็นการถือกรรมสิทธิ์ร่วมกัน ตั้งแต่การเริ่มตั้งถิ่นฐาน การวางผังเมือง กำหนดบริเวณที่จะสร้างที่อยู่อาศัย ถนน สถานที่ประชุม และบริเวณที่ทำการเพาะปลูก เป็นต้น ชาวนาส่วนใหญ่จะร่วมแรงกันทำงานในไร่ นา เนื่องจากแรงงานหายาก ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดช่วยเหลือกัน ทำให้การทำงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การอยู่ร่วมกันเป็นหมู่บ้านช่วยให้ปลอดภัยและร่วมกันป้องกันอันตรายจากพวกอินเดียนแดง ในคริสต์ศตวรรษที่ 17 การถือครองที่ดินในแต่ละครอบครัวมีขนาดเล็ก ประมาณ 50-60 เอเคอร์ สำหรับการหว่านไถเพาะปลูก ต่อมาชาวนิวอิงแลนด์มีความต้องการที่ดินเป็นของตนเองมากขึ้น เป็นเหตุให้ระบบเกษตรกรรมของหมู่บ้านค่อยสูญสลายไป มีการซื้อขายที่ดินกัน การถือครองที่ดินส่วนตัวที่มีขนาดใหญ่มีเพิ่มมากขึ้น ชาวนาแต่ละครอบครัวจะทำนาของ

Edward Johnson, *Work-Working Providence of Slon's Saviour* In New England 1628-

1651 Original Narratives Series, p. 210.

ตนเอง ซึ่งการตั้งถิ่นฐานและดำรงชีวิตเช่นนี้ต่อมากลายเป็นลักษณะที่สำคัญของการเกษตรกรรมภาคนิวอิงแลนด์

อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ในการทำไร่นาของชาวนิวอิงแลนด์มีอยู่ไม่กี่ประเภท เช่น คราด เกลี่ยดิน และไม้ซ่อม เครื่องมือเหล่านี้ทำด้วยไม้ทั้งสิ้น และทำด้วยฝีมือหยาบ ๆ พืชผลที่ปลูกพอเก็บเกี่ยวเลี้ยงครอบครัว ผักและเนื้อสัตว์ที่ใช้บริโภคเป็นอาหารได้มาจากสวนและที่ดินว่างภายในบริเวณบ้าน สวนผลไม้ที่อยู่ติดบ้านก็จะให้ผลไม้สดไว้รับประทาน ปศุสัตว์ที่เลี้ยงไว้ในทุ่งหญ้าสาธารณะเป็นที่มาของอาหารจำพวกนมเนย เสื้อผ้าทอมาจากขนสัตว์คือแกะที่เลี้ยงไว้ อาหารจำพวกน้ำตาลได้มาจากน้ำผึ้ง ส่วนน้ำไซเดอร์และวิสกีได้มาจากผลเมเปิ้ลและข้าวโพด เป็นต้น

กล่าวสรุปได้ว่า ครอบครัวหนึ่ง ๆ ในนิวอิงแลนด์พอมีพอกินอย่างสบาย และสบายมากกว่า สภาพกินอยู่ในประเทศที่ตนอพยพมาจากทวีปยุโรป

2.2 อาณานิคมภาคกลาง

ในสมัยแรกเริ่มที่ดินในเพนซิลวาเนียและนิวเจอร์ซีย์มีราคาถูกมาก บริษัทจัดตั้งอาณานิคมต้องการให้มีผู้คนอาศัยเพิ่มมากขึ้นเพื่อที่ดินจะได้มีราคา จึงมีการใช้ที่ดินเป็นสิ่งล่อใจให้คนอพยพมาอยู่อาศัยมากขึ้น กล่าวคือ ใน ค.ศ. 1664 อาณานิคม-นิวเจอร์ซีย์ มีนโยบายกำหนดให้เสรีชนที่เดินทางมายังอาณานิคมจะได้ที่ดินฟรีจำนวน 150 เอเคอร์ วิธีการเช่นนี้เรียกว่า สิทธิต่อหัว (headright) ด้วยวิธีการนี้ปรากฏว่า มีชาวยุโรปจำนวนมากยอมมาขายแรงงานเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับการเดินทางมายังโลกใหม่ บุคคลเช่นนี้เรียกว่า คนรับใช้ตามข้อผูกมัด (indentured servant) ที่จะต้องทำงานคนละ 4-7 ปี ให้แก่บุคคลที่ออกค่าเดินทางให้ โดยทั่วไปแล้วจะเป็นเจ้าของเรือที่จะขายทอดตลาดคนรับใช้ตามข้อผูกมัดเหล่านี้ให้แก่ชาวอาณานิคมที่ต้องการแรงงาน โดยทั่วไปแล้วเมื่อคนรับใช้ตามข้อผูกมัดทำงานครบสัญญาแล้วก็จะได้รับอิสระและอาจจะได้รับที่ดินจำนวน 75 เอเคอร์ เป็นของตนเอง

วิลเลียม เพน (William Penn) เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินจำนวน 47 ล้านเอเคอร์ นับว่าเป็นเอกชนที่มีที่ดินขนาดใหญ่จำนวนมากที่สุดในโลกใหม่ วิลเลียม เพนหวังทำเงินรายได้ด้วยการขายที่ดินตั้งแต่ราคา 2-5 ปอนด์ต่อที่ดิน 100 เอเคอร์ ซึ่งเป็นราคาเมื่อ ค.ศ. 1713 ในขณะเดียวกัน วิลเลียม เพน ให้กรรมสิทธิ์ในที่ดินจำนวน 200 เอเคอร์ แก่บุคคลที่จ่ายค่าเดินทางเองมาตั้งถิ่นฐานในอาณานิคมเพนซิลเวเนีย และให้

ที่ดิน 50 เอเคอร์ แก่คนรับใช้ตามข้อผูกมัด การถือครองกรรมสิทธิ์ในอาณานิคม เพนซิลเวเนียโดยทั่วไปแล้วจะมีเนื้อที่ประมาณ 100-300 เอเคอร์ และการถือกรรมสิทธิ์ ที่ดินผืนใหญ่ประมาณ 10,000 เอเคอร์

การตั้งถิ่นฐานในนิวยอร์กสมัยแรกอยู่ในความดูแลของบริษัทดัชต์เวสต์ อินเดียน (Dutch West Indian Company) กำหนดว่า กลุ่มบุคคล 50 คนที่มีอายุมากกว่า 15 ปี เข้ามาอยู่ในนิวยอร์กภายใน 4 ปี หลังจาก ค.ศ. 1629 จะมีสิทธิ์ได้ที่ดินริมแม่น้ำ ระยะทางยาว 16 ไมล์ และลึกเข้ามาในแผ่นดินได้มากเท่าที่ผู้ตั้งถิ่นฐานต้องการ ด้วยวิธีการนี้เป็นระบบที่ดินขนาดใหญ่จำนวนไม่มากนักได้รับการพัฒนาตั้งบ้านเรือน ต่อมาใน ค.ศ. 1640 เริ่มมีการถือครองที่ดินขนาดเล็กลง กล่าวคือ กลุ่มบุคคล 5 คน ที่อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในนิวเนเธอร์แลนด์จะได้ที่ดิน 217 เอเคอร์ แต่หลังจากอังกฤษชนะสงคราม กับดัชต์และเข้ายึดครองนิวเนเธอร์แลนด์ใน ค.ศ. 1664 อังกฤษได้อนุญาตให้บุคคล ถือครองที่ดินได้ในจำนวนน้อยกว่า 100 เอเคอร์

อาณานิคมภาคกลาง 3 แห่งแรกของอังกฤษในระยะแรก ได้แก่ เพนซิลเวเนีย นิวยอร์ก นิวเจอร์ซีย์ ได้ชื่อว่าเป็น “หม้อหลอมบุคคล” (Melting pot of people) เพราะมี ชาวอาณานิคมที่มีหลายเชื้อชาติ ได้แก่ อังกฤษ ดัทช์ สวีเดน เยอรมัน สก๊อต และไอริช ที่มีภูมิหลังและวัตถุประสงค์การเข้ามาอาณานิคมแตกต่างกันและมีอิทธิพลต่อการจับจอง ที่ดินในระยะแรก เช่น อาณานิคมเอกชน (Proprietary Colonies) ต่อมามีการขาย ที่ดิน เพื่อเอาเงินสด ประชาชนอาศัยอยู่ใกล้กัน โดยมีที่ดินของตนเองล้อมรอบบ้านเมืองซึ่งมี ขนาดเนื้อที่ระหว่าง 100-200 เอเคอร์ บางครั้งอาจมีที่ดินถึง 500 เอเคอร์ ชาวนา ภาคกลางได้ปลูกพืชผลและเลี้ยงสัตว์มีลักษณะเช่นเดียวกับภาคนิวอิงแลนด์ แต่ไร่นามี ขนาดใหญ่กว่าและได้ผลผลิตจำนวนมากกว่า เนื่องจากความอุดมสมบูรณ์ของดินและมี ฤดูร้อนยาวนานกว่า เช่น ไร่นาโดยทั่วไปของเมืองเชสเตอร์ (Chester County) ใน เพนซิลเวเนีย ค.ศ. 1765 มีขนาด 135 เอเคอร์ ส่วนไร่นาที่ไกลเข้าไปทางตะวันตก เช่นเมืองแลงคาสเตอร์ (Lancaster County) มีขนาดไร่นาตั้งแต่ 300-500 เอเคอร์ การเกษตรกรรมอาณานิคมภาคกลางประสบผลสำเร็จเพราะ บริเวณนี้ดินดีอุดมสมบูรณ์ ภูมิอากาศเหมาะสม และอุปนิสัยคุณสมบัติของผู้ตั้งถิ่นฐาน เช่น พวกดัชต์และ ฮิวเกอร์โนต์ฝรั่งเศส ที่ตั้งถิ่นฐานเลี้ยงปศุสัตว์น้ำอัดสั้นและแม่น้ำโมฮอค เป็นชาวไร่ชาวนา และชาวสวนที่ดีที่สุดใอเมริกา และดีกว่าพวกเยอรมันที่มาจากแม่น้ำไรน์ระหว่าง

ค.ศ. 1690-1740 และตั้งถิ่นฐานทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ชาวไร่ชาวนาเหล่านี้ประสบความสำเร็จในการปรับปรุงดินให้อุดมสมบูรณ์ ปลูกพืชหมุนเวียน และปรับปรุงพันธุ์สัตว์เลี้ยงให้ดีขึ้น

บุคคลผู้ทำเกษตรกรรมในอาณานิคมภาคกลางเป็นผู้ที่อพยพมาจากประเทศต่าง ๆ ในยุโรป เช่น อังกฤษ เยอรมัน ดัตช์ สวีเดน ดังนั้นผลผลิตที่ปลูกกันจึงมีหลายประเภทแล้วแต่ความนิยมของคนชาตินั้น ๆ ที่อพยพเข้ามาอยู่ในอาณานิคมภาคกลาง

ข้าวโพดเป็นพืชสำคัญที่ปลูกในอาณานิคมภาคกลางโดยเฉพาะบริเวณชุมชนชายแดน แต่ก็ยังปลูกเป็นที่สองรองจากข้าวสาลี ที่ใช้ทำเป็นอาหารหลักของประเภทธัญพืช (cereal) นอกจากนี้ที่ดินในอาณานิคม 3 แห่ง คือ เพนซิลเวเนีย นิวยอร์ก นิวเจอร์ซี ได้ชื่อว่าเป็น “ขนมปังอาณานิคม” (Bread Colonies) เพราะมีผลผลิตประเภทธัญพืชจำนวนมาก ข้าวสาลีเป็นพืชหลักที่ทำให้เงินให้แก่เพนซิลเวเนีย ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นอาณานิคมที่มั่งคั่งที่สุด นิวยอร์กและนิวเจอร์ซีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เปรียบเสมือนแหล่งอาหารหรือคลังสินค้าของหมู่เกาะเวสต์อินดีส ซึ่งหากปราศจากดินแดนทั้ง 2 แห่งนี้แล้วประชาชนในหมู่เกาะบาร์โอดและหมู่เกาะลีเวิร์ด ไม่อาจจะมีชีวิตอยู่ได้ อาณานิคมทั้ง 3 แห่งนี้ มีผลผลิตจำนวนมาก ได้แก่ ข้าวไรน์ ข้าวบาร์เลย์ ข้าวโอ๊ต ป่าน ยาสูบ พืชผลจำพวก หัวหอม เทอร์นิป แดงกวา แอสปารากัส กะหล่ำปลี พักทอง และสควอช ผลไม้จำพวกแอปเปิ้ลปลูกมากในนิวยอร์ก พืช แพร์ พลัม สัตว์เลี้ยงได้แก่ วัว หมู ไก่ ม้า แกะ การเลี้ยงแกะเลี้ยงเพื่อเอาขนมากกว่าเนื้อ ปศุสัตว์ฝูงใหญ่ ๆ เลี้ยงกันในลองไออร์แลนด์ มลรัฐนิวเจอร์ซี โดยปล่อยให้หาอาหารกินเอง แกะเลี้ยงมากในอาณานิคมเพนซิลเวเนีย

2.3 อาณานิคมภาคใต้

ระบบการถือครองที่ดินอาณานิคมภาคใต้มีหลายรูปแบบ เช่น แมรีแลนด์ และแคโรไลนาสนับสนุนให้ถือครองที่ดินขนาดใหญ่แบบแมนเนอร์ (Manor) ตามระบบฟีวด์ลของยุโรปยุคกลาง คฤหาสน์เซนต์ เคลเมนต์ (St. Clements manor) ในแมรีแลนด์ เป็นหนึ่งในที่ดินขนาดใหญ่และมีชื่อเสียงมากที่สุดตามระบบฟีวด์ลของดินแดนแถบนี้ การถือครองที่ดินในแมรีแลนด์ขนาดเล็กที่สุดมีขนาด 1,000 เอเคอร์ ต่อมาเพิ่มเป็น 3,000 เอเคอร์

กลุ่มถือครองที่ดินแคโรไลนาพยายามจัดตั้งและครอบครองที่ดินจำนวนพัน ๆ เอเคอร์ แต่อย่างไรก็ตามระบบแมนเนอร์ใช้ไม่ได้ผลในอาณานิคมอเมริกา เนื่อง

จากที่ดินจำนวนมากว่างเปล่าหรือที่ดินราคาถูก และระบบสิทธิต่อหัวที่มีการแจกที่ดินให้แก่ผู้ตั้งถิ่นฐาน ทำให้ชาวไร่ชาวนาและบุคคลทั่วไปมีโอกาสเป็นเจ้าของที่ดิน ไม่ต้องอยู่ในฐานะข้า (vassal) ที่ต้องอยู่อาศัยและประกอบอาชีพไร่นาในที่ดินของเจ้าเหมือนเช่นระบบฟิวคัลในยุโรป

ระบบสิทธิต่อหัว เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อมีการแจกที่ดินให้แก่วิลเลียม แฟร์แฟลกซ์ (William Fairfax) ระบบสิทธิต่อหัวเป็นนโยบายหลักในการใช้ประโยชน์จากที่ดินในอาณานิคม เวอร์จิเนีย ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 17 บริษัทเวอร์จิเนีย (Virginia Company) จะให้ที่ดินแก่บุคคลผู้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในอาณานิคมเวอร์จิเนีย เป็นเนื้อที่ 50 เอเคอร์ต่อบุคคล นอกจากนี้สิทธิต่อหัวยังให้ที่ดินแก่สมาชิกทุกคนของครอบครัวที่เดินทางมายังอเมริกาด้วย แต่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่อาณานิคมเวอร์จิเนีย ไม่อาจตรวจสอบอย่างใกล้ชิดได้ จึงมีการเสนอชื่อคนซ้ำและปลอมชื่อคนจำนวนมากเพื่อให้ได้ที่ดินเพิ่มขึ้น ผลที่ตามมาคือ มีการถือครองที่ดินขนาดใหญ่ในอาณานิคมเวอร์จิเนีย จำนวนมาก ในระหว่าง ค.ศ. 1628-1632 บุคคลจะมีสิทธิครอบครองที่ดินตั้งแต่ 100-300 เอเคอร์ แต่ระหว่าง ค.ศ. 1650-1700 มีการถือครองที่ดินโดยเฉลี่ยประมาณ 674 เอเคอร์ ระบบสิทธิต่อหัวมีการปฏิบัติกันในอาณานิคมภาคใต้ ได้แก่ แครโรไลนา จอร์เจีย แมรีแลนด์ ส่วนอาณานิคมภาคกลาง ได้แก่ เพนซิลเวเนีย นิวเจอร์ซีย์ และ นิวยอร์ก ต่อมามีการยกเลิกระบบสิทธิต่อหัวในเวลาที่แตกต่างกัน เช่น แมรีแลนด์ยกเลิกสิทธิต่อหัวและมีการขายที่ดินให้แก่บุคคลทั่วไปใน ค.ศ. 1683 ส่วนอาณานิคมอื่น ๆ ได้ยกเลิกสิทธิต่อหัวในคริสต์ศตวรรษที่ 18 และได้มีการซื้อขายที่ดินกัน ต่อมามีการเรียกเก็บเงินค่าเช่าหรือค่าภาษีที่ดินเป็นเงิน เช่น บริษัทเวอร์จิเนีย เรียกเก็บเงิน 2 ซิลลิงต่อที่ดิน 100 เอเคอร์ ในขณะที่วิลเลียม เพน เรียกเก็บเงิน 1 เพนนีต่อเอเคอร์ บางครั้งชาวไร่ชาวนาจ่ายค่าที่ดินเป็นผลิตผลแทนเงิน การเรียกเก็บค่าเช่าที่ดินทำได้ยากมาก เพราะผู้ตั้งถิ่นฐานไม่ต้องการจะจ่ายให้บางครั้งก็ไม่อาจจะเก็บได้เลย โดยเฉพาะที่ดินชายแดน (frontier)

อาณานิคมภาคใต้ 6 แห่ง ได้แก่ เวอร์จิเนีย แมรีแลนด์ แครโรไลนาใต้ แครโรไลนาเหนือ เดลาแวร์ และจอร์เจีย เหมาะแก่การเพาะปลูกทำการเกษตรกรรม เพราะมีที่ดินอุดมสมบูรณ์ที่เป็นที่ราบจำนวนมากและมีภูมิอากาศเหมาะสมมากกว่าอาณานิคมภาคเหนือ การครอบครองที่ดินภาคใต้ในสมัยแรกใช้ระบบแมนเนอร์ โดย

เฉพาะแคโรไลนา การจัดตั้งเมืองได้เกิดขึ้นในเวลาต่อมาที่แคโรไลนาใต้และจอร์เจีย ซึ่งทั้งสองอาณานิคมเป็นเสมือนดินแดนกันชนจากสเปนทางภาคใต้ ระบบที่ดินของภาคใต้ มีลักษณะคล้ายกับอาณานิคมภาคกลางที่ใช้ระบบต่อหัว (headright) เช่น การจัดตั้งอาณานิคมเวอร์จิเนีย ชาวเมืองจะได้ที่ดิน 50 เอเคอร์ต่อหัวหรือต่อครอบครัวหรือต่อจำนวนคนรับใช้ตามข้อผูกมัด ต่อมามีการได้ที่ดินเพิ่มด้วยการซื้อหรือการมีคนรับใช้ตามข้อผูกมัดเพิ่มขึ้น กล่าวโดยทั่วไป ชาวอาณานิคมเวอร์จิเนียจะถือครองที่ดินอย่างต่ำสุดจำนวน 100 เอเคอร์

การเกษตรกรรมของอาณานิคมภาคใต้เริ่มตั้งแต่แมรีแลนด์ลงมา มีลักษณะแตกต่างกับอาณานิคมภาคเหนือ เพราะมีการปลูกพืชเพื่อการค้า (Commercial Crops) เพียงไม่กี่ชนิด เช่น ยาสูบ ข้าว และคราม โดยใช้ระบบไร่นาขนาดใหญ่ (Plantation System) และใช้แรงงานทาสเป็นสำคัญ สินค้าเกษตรกรรมเพื่อการค้าเมื่อได้เงินสดมาก็จะนำไปซื้อสินค้าอื่น ๆ ที่จำเป็น ใน ค.ศ. 1790 พืชผลภาคใต้ทำเงินได้ถึง 130,000 ปอนด์

อาณานิคมเวอร์จิเนีย แมรีแลนด์ และแคโรไลนาเหนือ มีการปลูกยาสูบจำนวนมาก เจ้าหญิงอินเดียนแดงชื่อ โปคาฮอนทาส (Pocahontas) ได้แต่งงานกับชาวผิวขาวคือ จอห์น รอล์ฟ (John Rolfe) ผู้นำยาสูบพันธุ์อินเดียนตะวันตกมาปลูกมีผลทำให้ยาสูบอินเดียนตะวันตก (West Indian tobacco) ขึ้นงอกงามดีในอาณานิคมเวอร์จิเนีย และได้้นำยาสูบพันธุ์ยุโรปมาจากหมู่เกาะเวสต์อินดีส ใน ค.ศ. 1612 มีรสชาติเป็นที่นิยมของชาวยุโรป ใน ค.ศ. 1616 เวอร์จิเนียสามารถผลิตยาสูบได้จำนวนมากและทำเงินให้แก่อาณานิคมเวอร์จิเนียได้จำนวนมากเช่นกัน แต่ต่อมาใน ค.ศ. 1660 ราคายาสูบได้ลดลงอย่างมากจากแต่เดิมน้ำหนักยาสูบปอนด์ละ 2 ซิลลิงเหลือปอนด์ละครึ่งเพนนี ชาวอาณานิคมได้พยายามใช้วิธีการทุกอย่างเพื่อแก้ไขปัญหาราคายาสูบตกต่ำ เช่น เอายาสูบมาเผาทิ้งเพื่อให้ราคาสูงขึ้นหรือการลดจำนวนการผลิตลงอย่างมาก การที่ราคายาสูบแปรปรวนอย่างมาก ๆ ทำให้ผู้ผลิตเล็ก ๆ ไม่อาจจะแข่งขันได้ การเพาะปลูกแบบไร่นาขนาดใหญ่ที่ต้องใช้แรงงานทาสเท่านั้นจึงสามารถปลูกยาสูบจำนวนมากเพื่อให้คุ้มกับต้นทุนเลี้ยงดูทาส และสามารถผลิตต่อไปได้แม้ว่าราคายาสูบจะตกต่ำมาก

พืชหลักอีกชนิดหนึ่งของภาคใต้คือ ข้าวเจ้า ซึ่งเริ่มผลิตใน ค.ศ. 1695 และมีการชลประทานควบคู่กันไปด้วย เพราะการปลูกข้าวต้องมีการปล่อยน้ำเข้าและออกให้

เหมาะสมกับกาลเวลา นอกจากข้าวแล้วพืชหลักอีกอย่างหนึ่งคือ คราม (indigo) ซึ่งนำมาจากหมู่เกาะอินเดียตะวันตก ใน ค.ศ. 1743 ครามนี้ไม่อาจปลูกได้เลยถ้าไม่ปลูกร่วมกับพืชชนิดอื่น ๆ ส่วนใหญ่ครามจะปลูกร่วมกับข้าว การปลูกครามต้องเอาใจใส่ดูแลมากเช่นเดียวกับการปลูกยาสูบ การปลูกครามไม่ให้งำไรมากนัก แต่ยังคงมีการปลูกอยู่ในภาคใต้เพราะรัฐบาลอังกฤษให้เงินอุดหนุน

นอกจากนี้ชาวอาณานิคมภาคใต้ได้ปลูกพืชผักผลไม้ไว้สำหรับบริโภคไม่ได้ขาย เนื่องจากไม่มีตลาด พืชที่ปลูกได้แก่ หัวหอม ถั่ว แดงโม แดงกวา พืช แอปเปิ้ล พลัม ไม้ตระกูลเบร์รี่ มะนาว ข้าวโพด และส้ม เป็นต้น บางเขตของภาคใต้มีการเลี้ยงวัวควายที่ปล่อยให้หาอาหารกินเองตามธรรมชาติ ไม่ได้ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ต่างจากภาคเหนือ การเลี้ยงสัตว์ทำกันบริเวณที่สูงภายในแผ่นดินเข้าไปทางภาคตะวันตก และเมื่อสิ้นสุดอาณานิคมบริเวณช่องเขาเชนนาโด (The Shenandoah Valley) เป็นบริเวณสำคัญสำหรับการเลี้ยงวัวควาย นอกจากนี้ชาวภาคใต้ยังผลิตวัสดุสำหรับอุปกรณ์ต่อเรือจำพวกครั่ง น้ำมันสน และได้ เป็นต้น

กล่าวได้ว่าวิธีการเกษตรกรรมของภาคใต้ที่เน้นการปลูกพืชหลักเพื่อการค้าเป็นสำคัญโดยเฉพาะยาสูบ ตลอดจนลักษณะภูมิประเทศของภาคใต้ ทำให้ระบบการตั้งถิ่นฐานภาคใต้เป็นแบบสังคมชนบท ซึ่งต่างจากภาคนิวอิงแลนด์ที่การประกอบอาชีพส่งเสริมให้เกิดสังคมเมือง

การทำปศุสัตว์เป็นอาชีพที่มีความสำคัญรองลงมาจากทำไร่ยาสูบ ในระยะแรกชาวอาณานิคมต้องพึ่งสัตว์ที่นำมาจากยุโรป ต่อมาเมื่อรู้จักวิธีเลี้ยงสัตว์เหล่านี้ให้เข้ากับสภาวะการณ์ของทวีปใหม่แล้ว จึงมีการเลี้ยงสัตว์แพร่หลายในอาณานิคม ปศุสัตว์เหล่านี้ได้แก่ วัว ม้า หมู และแกะ เลี้ยงแบบปล่อยให้หาอาหารกินเอง มิได้จับจองหรือตีตราเพื่อแสดงกรรมสิทธิ์ วัวเลี้ยงไว้เพื่อใช้เนื้อและนมเป็นอาหารเท่ากับใช้ทำงานในไร่ นา เมื่อการตั้งอาณานิคมเป็นปีกแผ่นแล้ว มีการเลี้ยงสัตว์แบบคอกปศุสัตว์ เมื่อสัตว์โตแล้วเจ้าของจะไล่ต้อนไปขายยังตลาดชายฝั่งทะเล เช่น ฟิลาเดลเฟียหรือ บัลติมอร์ ม้าเลี้ยงไว้สำหรับใช้งานคมนาคมขนส่งและการติดต่อของบุคคลในภาคต่าง ๆ ชาวอาณานิคมภาคใต้ใช้ม้าทำงานในไร่ นาชนิดเบา การเลี้ยงแกะไม่ค่อยแพร่หลายนัก มุ่งหวังขนแกะเป็นสำคัญ เพราะเนื้อแกะรสไม่อร่อย การเลี้ยงแกะฝูงใหญ่ ๆ มักจะทำกันบน

เกาะหรือแหลมซึ่งอยู่ใกล้กับชายฝั่งทะเลที่เป็นที่ ๆ ปลอดภัยจากหมาป่า สัตว์ที่เลี้ยงกัน
แพร่หลายที่สุดคือ เป็ด ไก่ ซึ่งเลี้ยงกันในบ้าน ส่วนหมูเลี้ยงตามยถากรรม

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

ให้นักศึกษาเปรียบเทียบระบบการถือครองที่ดินและเกษตรกรรมสมัยอาณานิคมของ
ภาคต่าง ๆ

สรุป

เกษตรกรรมเป็นอาชีพสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์เศรษฐกิจอเมริกัน ตั้งแต่เริ่ม
ก่อตั้งอาณานิคมเวอร์จิเนียใน ค.ศ. 1607 จนถึงประมาณ ค.ศ. 1890 กล่าวคือใน ค.ศ.
1889 เป็นครั้งแรกที่มีการสำรวจพบว่า มูลค่าสินค้าอุตสาหกรรมสูงกว่าสินค้าเกษตร
ในระยะแรก ข้อจำกัดของการเริ่มต้นชีวิตใหม่ในดินแดนโลกใหม่ การประกอบอาชีพ
ผลิตผลอาหาร มีความจำเป็นมากกว่าการค้าหรือการประกอบธุรกิจอื่น ๆ ชาวอาณานิคม
ประมาณร้อยละ 90 ทำการเกษตรกรรมโดยมีที่ดินกว้างใหญ่ ดินอุดมสมบูรณ์ ราคาถูก
หรือที่ดินบุกเบิกมีความสำคัญและจำเป็นต่อการเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์มาก

การประเมินผลท้ายบทที่ 5

1. จงอธิบายความหมายและความสำคัญของคำต่อไปนี้มาให้เข้าใจ

1.1 specialized commercialism

1.2 Jethro Tull

1.3 Land System

1.4 headright

1.5 melting pot of people

1.6 Bread Colonies

1.7 plantation system

1.8 John Rolfe

1.9 indigo

2. จงอธิบายความรู้ทางเกษตรกรรมจากยุโรปและชาวพื้นเมืองอินเดียนแดงที่มีส่วนช่วยให้การเกษตรกรรมของอาณานิคมได้รับผลประโยชน์มากขึ้น
3. จงเปรียบเทียบระบบการถือครองที่ดินและเกษตรกรรมสมัยอาณานิคมของภาคต่าง ๆ มาให้เข้าใจ